

Arrest

nr. 150 506 van 7 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie Geert Verbauwghede, adviseur wordt aan de persoon die verklaart zich H(...) A(...) te noemen, geboren te (...), en welke verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, alias Y(...) A(...), geboren op (...)

[...]

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

Reden van de beslissing:

Betrokkene werd op 31.08.2007 veroordeeld door de CR. Brussel tot definitief geworden gevangenisstraffen van 30 maanden met uitstel van 3 jaar voor 15 maand + 1 maand uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en illegaal verblijf.

Betrokkene werd op 25.07.2008 veroordeeld door de CR. Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar uit hoofde van poging tot diefstal, heling en slagen of verwondingen.

Betrokkene werd op 21.11.2012 veroordeeld door de CR. Brussel tot definitief geworden gevangenisstraffen van 30 maanden + 3 maanden uit hoofde van diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Overwegende het winstgevende en herhaaldelijke karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Het past om aan betrokkene een termijn van 8 jaar inreisverbod op te leggen gezien het winstoogmerk van zijn gedrag en gezien hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen.”

2. Over het voorwerp van het beroep

Op 12 juli 2013 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker een beslissing, getiteld “*bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod*” (bijlage 13sexies).

Hoewel het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten middels één enkele akte werden getroffen en betekend, dient te worden opgemerkt dat de beslissing houdende inreisverbod volstrekt te scheiden is van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt duidelijk dat de verzoeker enkel beroep indient tegen het inreisverbod van 7 oktober 2014.

Derhalve maakt het bevel om het grondgebied te verlaten, dat van dit inreisverbod kan worden afgesplitst, niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep.

3. Over de rechtspleging

3.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat dit arrest geen uitspraak doet over de kosten van het geding en *a fortiori* niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om deze kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat huidige vordering laattijdig werd ingediend. De bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 12 juli 2013, werd d.d. 15 juli 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht. Huidige vordering werd meer dan één jaar na kennisgeving ingeleid en is derhalve laattijdig. Het loutere feit dat de raadsman de bestreden beslissing pas zou ontvangen hebben op 7 oktober 2014 heeft geen enkele invloed op de termijn van 15 dagen die is beginnen lopen vanaf de kennisname in een welbepaalde plaats, zijnde de centrale gevangenis te Leuven.”

In het verzoekschrift zet de verzoeker het volgende uiteen met betrekking tot de ontvankelijkheid ratione temporis:

“Artikel 39/57, §1 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Artikel 39/57, §2 Vreemdelingenwet stelt dat de beroepstermijn begint te lopen:

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

Op 12 juli 2013 wordt schijnbaar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en werd een inreisverbod opgelegd van 8 jaar (stuk 1).

Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat deze beslissingen werden overgemaakt aan de gevangenis van Leuven-Centraal.

Beide beslissingen zelf werden echter niet aan verzoeker betekend. De kennisgeving is dan ook nergens vermeld op de bestreden beslissing, waardoor verzoeker onwetend was over deze beslissing.

2.

Op 31 juli 2014 diende verzoeker via zijn raadsman een aanvraag in tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Op 16 september 2014 werd een beslissing genomen door de bevoegde dienst. In deze beslissing wordt meegedeeld dat de beslissing zonder voorwerp is geworden, met volgende motivatie:

“Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hem werd betekend op 15.07.2013. Dat inreisverbod verbiedt hem zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 8 jaar, met name tot 14.07.2021. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.

Krachtens artikel 7, 1e alinea – 12°, artikel 74/12, § 1, 3e alinea en § 2 en § 4 van de wet van 15.12.1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.”

Deze beslissing werd ter kennis gebracht op 26 september 2014.

In deze beslissing staat derhalve vermeld dat verzoeker een inreisverbod werd opgelegd van 8 jaar.

Door de raadsman van verzoeker werd daarom op 7 oktober 2014, na de kennisgeving van bovenvermelde beslissing op 26 september 2014, een schrijven gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin werd dit inreisverbod te willen overmaken (stuk 4).

Op 7 oktober 2014 wordt het inreisverbod overgemaakt aan de raadsman van verzoeker.

Pas op dit moment krijgt de verzoekende partij effectief kennis van het inreisverbod.

Het beroep is derhalve binnen de wettelijke termijn ingesteld.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing enkel de handtekening bevat van de directeur van de centrale gevangenis te Leuven, met vermelding van de datum: 15.07.2013. De akte van kennisgeving werd evenwel niet door de verzoeker voor kennisname ondertekend.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid, door een politieambtenaar, door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.

Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving gedaan door de directeur van de strafinrichting.

Indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt, mag deze kennisgeving gedaan worden met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland.”

Uit de samenlezing van het eerste en tweede lid van artikel 62 van de vreemdelingenwet volgt dat de administratieve beslissingen genomen in toepassing van de vreemdelingenwet, door de directeur van de strafinrichting worden ter kennis gebracht aan de aangehouden vreemdelingen, die er een afschrift van ontvangen.

In casu ligt echter geen enkel element voor dat toelaat vast te stellen dat de directeur van de gevangenis te Leuven daadwerkelijk is overgegaan tot de kennisgeving van de bestreden beslissing aan de verzoeker en dat hij er een afschrift van heeft ontvangen.

De verzoeker kan dan ook worden gevolgd dat de beroepstermijn van dertig dagen, zoals voorzien bij artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, *in casu* slechts is beginnen lopen nadat de verzoeker, via zijn raadsman, op 7 oktober 2014 kennis nam van de volledige inhoud van de thans bestreden beslissing.

Het beroep werd aldus tijdig ingesteld.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 74/11, §1, eerste lid en §2, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. De verwerende partij vermeldt als rechtsgrondslag artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Artikel 1, 8° Vreemdelingenwet omschrijft een inreisverbod als:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt dewelke verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoeker met een duurtijd van acht jaar aangezien hij meermaals werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel voor o.a. diefstal en inklimming. Volgens de verwerende partij is verzoeker hierom een gevaar voor de openbare orde.

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

3.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van acht jaar op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

4.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat het horen van verzoeker een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Door verzoeker werd op 14 september 2011 een verzoekschrift ingediend tot erkenning van het statuut van staatloze. Op 20 september 2012 werd verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout ook effectief erkend als staatloze (stuk 5).

Verzoeker kan derhalve nergens heen. Hij kan zich evenmin beroepen op een verblijfsrecht in een andere staat.

Het niet horen van verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgesteld gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

De verzoeker voert onder meer de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoeker betoogt dat het de gemachtigde toekwam om hem in de gelegenheid te stellen om zijn standpunt uiteen te zetten en om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen alvorens hem een inreisverbod op te leggen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen de ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*.

De modaliteiten van het inreisverbod worden geregeld in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

In casu wordt aan de verzoeker een inreisverbod opgelegd in toepassing van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt in dat aan de verzoeker gedurende acht jaar de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van België alsook dat van de lidstaten van de Europese Unie, met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland, en de vier geassocieerde staten, wordt ontzegd. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die de verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan de verzoeker wordt *in casu* een inreisverbod van acht jaar opgelegd op grond van het feit dat hij, gelet op zijn herhaalde misdadige activiteiten en veroordelingen, het winst oogmerk van zijn gedrag en het feit dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen, een ernstige bedreiging

vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De bestreden maatregel is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van de verzoeker dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend.

Uit het bovengestelde blijkt dan ook dat *in casu* aan de beide voorwaarden is voldaan derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen, de verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Om met voldoende kennis van zaken en dus op een zorgvuldige wijze tot een oordeel te komen over de eventuele humanitaire redenen om af te zien van het opleggen van een inreisverbod dan wel over de specifieke omstandigheden die de duur van het inreisverbod kunnen beïnvloeden, kwam het bijgevolg aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe om de verzoeker reeds in de bestuurlijke fase de gelegenheid te bieden zijn standpunt te laten kennen aangaande het voornemen om een zwaarwegend inreisverbod op te leggen zodat de verzoeker op nuttige wijze voor zijn belangen kan opkomen (cf. RvS 20 april 2010, nr. 203.094). De Raad merkt op dat het *in casu* niet volstond om de verzoeker slechts te horen omtrent diens illegale verblijfstoestand in België. Immers hebben de redenen die het thans bestreden inreisverbod van acht jaar gronden, niet in de eerste plaats betrekking op verzoekers onregelmatig verblijf in België terwijl ook de gevolgen van het opgelegde inreisverbod zich niet tot het Belgische grondgebied beperken, doch wel een langdurige en verregaande maatregel wordt getroffen die een toegangs- en verblijfsverbod behelst voor de gehele Schengenzone.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker in het kader van de besluitvormingsprocedure inzake het thans bestreden inreisverbod niet werd gehoord en dat hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om hiertegenover zijn specifieke situatie toe te lichten.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de duur van en/of het opleggen het kwestieuze inreisverbod. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om de nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens hem getroffen inreisverbod van acht jaar.

De verzoeker zet in dit kader uiteen dat hij als staatloze werd erkend. Bij het verzoekschrift is een afschrift gevoegd van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout betreffende de erkenning als staatloze. De verzoeker stelt dat hij daarom nergens heen kan en hij zich evenmin kan beroepen op enig verblijfsrecht in een andere staat.

De verzoeker beperkt zijn kritiek zodoende niet tot een louter theoretische discussie omtrent de hoorplicht, maar brengt specifieke elementen aan waarvan het aannemelijk is dat zij het bestuur dat er blijkens de bestreden beslissing van uit gaat dat de verzoeker de Algerijnse nationaliteit heeft, mits naleving van de hoorplicht, er mogelijks hadden toe kunnen brengen om een andere beslissing te nemen. De beoordeling hieromtrent ligt echter finaal bij het bestuur.

Het niet horen van de verzoeker heeft *in casu* dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de deze beslissing met zich mee brengt.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is *in casu* aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een verder onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juli 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE